

JEANNETTE WALLS

Jeannette Walls s-a născut la 1 aprilie 1960, în Phoenix, Arizona. A avut o copilărie destul de dificilă din cauza lipsurilor și a mutărilor foarte dese ale familiei dintr-un oraș într-altul. La vârsta de 17 ani s-a mutat la New York, unde și-a început cariera de jurnalist. A absolvit Barnard College și a colaborat cu mai multe publicații din New York. Apărută în 2005, cartea ei de memorii, *Castelul de sticlă*, a fost bestseller *New York Times* mai bine de șase ani. Jeannette Walls este, de asemenea, autoarea altor două cărți devenite bestseller imediat după publicare: *The Silver Star* și *Half Broke Horses*.

JEANNETE WALLS

CASTELUL DE STICLĂ

MEMORII

Traducere din limba engleză
de Lorena Lupu

youngart

*Lui John, pentru că m-a convins că toți
oamenii interesanți au un trecut.*

*Întunericul este o cale și lumina este un loc,
Paradisul care nu a existat niciodată
Și nici nu va fi vreodată e întotdeauna real.*

DYLAN THOMAS, *Poem de ziua lui*

O FEMEIE DE PE STRADĂ

Eram într-un taxi, întrebându-mă dacă nu cumva mă îmbrăcasem prea sofisticat pentru seara respectivă, când am aruncat o privire pe fereastră și am văzut-o pe mama cotrobăind printr-un container de gunoi. Abia se înserase. Un vânt necruțător de martie biciuia aburii care ieșeau din gurile de canal, iar oamenii mergeau grăbiți pe trotuare, cu gurile ridicate. Eram blocată în trafic, la vreo două sute de metri de petrecerea spre care mă îndreptam.

Mama era la câțiva metri de mine. Avea niște cârpe înfășurate în jurul umerilor, ca să o apere de răcoarea primăverii, și scormonea prin tomberon în timp ce câțelul ei, o corcitură de terrier alb cu negru, se juca printre picioarele ei. Gesturile mamei îmi erau atât de cunoscute – felul în care își înclina capul și își împingea în față buza inferioară în timp ce examina articole de eventuală valoare pe care le pescuia din containerul de gunoi, felul în care ochii i se umpleau de bucurie copilărească atunci când descoperea ceva care-i plăcea. Părul ei lung era plin de șuvițe gri, încâlcit și ciufulit, iar ochii i se cufundaseră adânc în orbite, dar încă îmi amintea de mama care fusese pe când eram fetiță, mama care făcea salturi de pe stânci, care picta în deșert și care citea Shakespeare cu voce tare. Pomeții îi erau încă înalți și fermi, dar pielea i se scorjise și devenise arămie după atâtea ierni și veri în care fusese expusă intemperiei. Pentru trecători, probabil ca arăta ca oricare alta dintre miile de persoane fără locuință din New York.

Trecuseră mai multe luni de când o întâlnisem pe mama, iar când a ridicat privirea, am fost copleșită de groaza că m-ar putea vedea și m-ar putea striga pe nume, că cineva în drum spre aceeași petrecere ne-ar putea zări împreună, mama s-ar prezenta, și secretul meu ar deveni public.

M-am lăsat în jos pe banchetă, apoi i-am cerut șoferului să întoarcă și să mă ducă acasă, pe Park Avenue.

Taxiul s-a oprit în fața clădirii noastre, portarul mi-a deschis ușa, iar liftierul m-a dus până sus. Soțul meu munccea până târziu, așa cum făcea deseori, iar apartamentul era învăluit în liniște, cu excepția pocnetelor produse de tocurile mele pe podeaua de lemn lăcuit. Eram încă buimăcită de faptul că o văzusem pe mama, de șocul acestei întâlniri întâmplătoare, de imaginea ei scotocind fericită în containerul de gunoi. Am pus Vivaldi, sperând că muzica mă va ajuta să mă calmez.

M-am uitat de jur-împrejur prin încăpere. Privirea mea întâlnea vase de bronz și argint de la începutul secolului XX și cărți vechi, cu coperte de piele, pe care le colecționeam de la târgurile de vechituri. Acolo se aflau hărțile georgiene pe care le înrămasem, covorașele persane și fotoliul de piele capitonată în care îmi plăcea să mă cufund în fiecare seară. Încercasem să-mi fac un cămin aici, încercasem să transform acest apartament în genul de loc în care ar fi fost dispusă să trăiască persoana care îmi doream să fiu. Dar nu mă puteam bucura niciodată pe deplin de acest spațiu fără să-mi fac griji că mama și tata se ghemuiau pe undeva, pe bordura unui trotuar. Îmi făceam griji pentru ei, dar, totodată, mă simțeam stânjenită din cauza lor, și mi-era rușine de mine, pentru că purtam perle și locuiam pe Park Avenue, în timp ce părinții mei se chinuiau să-și țină de cald unul altuia și să facă rost de ceva de mâncare.

Ce puteam să fac? Am încercat să-i ajut de nenumărate ori, dar tata insista că nu aveau nevoie de nimic, iar mama îmi cerea câte-o prostioară, cum ar fi un parfum cu pulverizator sau o legitimație de membru la un club de sănătate. Îmi spuneau că trăiau viața pe care și-o doreau.

După ce mă lăsasem în jos în taxi, să nu mă vadă mama, mă uram pe mine însămi – îmi uram obiectele de anticariat, hainele și apartamentul. Trebuia să fac ceva, și atunci am sunat-o pe o prietenă a mamei și i-am lăsat un mesaj. Era modul nostru de-a ține legătura. Mamei îi lua întotdeauna câteva zile până să mă contacteze, dar când m-a sunat, vocea ei era aceeași dintotdeauna, binedispusă și familiară, de parcă am fi luat prânzul împreună în ziua anterioară. I-am spus că voiam s-o văd și i-am propus să treacă pe la noi, dar ea își dorea să meargă la un restaurant. Îi plăcea să mănânce în oraș, așa că am căzut de acord să ne vedem la prânz, la restaurantul ei chinezesc preferat.

Când am ajuns, mama era deja într-un separeu, studia meniul. Se străduise să se aranjeze. Purta un pulover gri și pufos, care avea doar câteva pete, și pantofi bărbătești de piele neagră. Se spălase pe față, dar avea gâtul și tâmplile negre de murdărie.

Mi-a făcut bucuaroasă semn cu mâna când m-a văzut.

— Uite-o pe fetița mea cea mică! a strigat ea.

Am sărutat-o pe obraz. Azvârlise într-o pungă toate recipientele de plastic de pe masă cu sos de soia, sos pentru friptură și muștar iute-picant. Apoi, a golit în pungă și un bol de lemn plin cu tăieței uscați.

— O gustare pentru mai încolo, mi-a explicat ea.

Am comandat. Mama și-a ales *Seafood Delight*.

— Știi cât de mult îmi plac fructele de mare, a spus.

A început să vorbească despre Picasso. Văzuse o retrospectivă a operei lui și ajunsese la concluzia că era cu mult

supraevaluat. Din punctul ei de vedere, toate chestiile astea cubiste erau niște șarlatanii. Picasso nu făcuse nimic demn de luat în considerare după perioada sa roz.

— Îmi fac griji pentru tine, i-am mărturisit. Spune-mi cu ce te pot ajuta.

Zâmbetul i-a pierit.

— Ce te face să crezi că am nevoie de ajutorul tău?

— Nu sunt bogată, am adăugat. Dar am niște bani. Spune-mi de ce ai nevoie.

Ea a rămas o clipă pe gânduri.

— Mi-ar prinde bine un tratament cu electroliză.

— Fii serioasă.

— Sunt serioasă. Dacă o femeie arată bine, se simte bine.

— Haide, mamă.

Am simțit că mi se încordează umerii, așa cum se întâmpla de fiecare dată în timpul acestor discuții.

— Mă refer la ceva care ar putea să-ți schimbe viața, să o facă mai bună.

— Vrei să mă ajuți să-mi schimb viața? a întrebat mama. Eu mă simt bine. Tu ești cea care are nevoie de ajutor. Ai un sistem de valori confuz.

— Mamă, te-am văzut cum cotrobăiai printr-un tomberon în East Village acum câteva zile.

— Ei, bine, oamenii din țara asta sunt prea risipitori. E modul meu de a recicla lucrurile.

A mai luat o îmbucătură din *Seafood Delight*.

— De ce n-ai venit să mă saluți?

— Mi-a fost prea rușine, mamă. M-am ascuns.

Mama a ațintit un bețigaș spre mine.

— Vezi? a ripostat ea. Iată. La asta mă refeream. Te rușinezi mult prea repede. Tatăl tău și cu mine suntem așa cum suntem. Acceptă asta.

Castelul de sticlă

— Și ce-ar trebui să le spun oamenilor despre părinții mei?

— Spune adevărul. E destul de simplu.